

sobo, za njo blizo 6leten fantič in za obema „Vita“, ki si pa ne upa priti v sobo, menda, ker ji je še prejšnja podnosnica v spominu. Otroka pritečeta vsak zložen papir v roki in pomolita očetu, kar sta prinesla. Besede, katere pri tem silita iz ust, se nam zde jako nerazumljive in še le, ko jih oče ponavlja, zvemo, da imajo biti nemške. Izročivši prineseno pa se zapodita nazaj in zažvrgoleta slovenski.

„Časniki“, pravi oče ter položi, kar je prejel, na mizo, „jih bom zvečer bral.“

„Dovolite“, spregovorimo mi, „da jih malo pogledam. Pričakujem namreč neke novice, ki se mi zelo važna zdi. Saj so časniki slovenski, ne?“

„Ne“, se izgovarja nekoliko zadrežno gosp. Pavček, „ti so nemški. Naročil sem jih zarad kupčije.“

„Aha, na slovenske ste pa naročeni, da jih berete in podpirate. Vrlo dobro! Slava vam!“

„Se reče“, pa nadaljuje še bolj počasno gospod Pavček, „berem jih že sèm ter tjà v kavarni, pa saj ne prinašajo nič posebnega, kar bi se v drugih listih ne bralo. Pa tudi človek ni tako premožen, da bi za vsako reč denar tje metal. Moj Bog, časnikov je danes ko gob v gozdu!“

„Gotovo, dobrih in slabih, zadnjih posebno med nemškimi. Slovenci jih nimamo mnogo, a ti so dobri. Če je vsak bolj premožen Slovenec naročen le na enega, že lahko vsi shajajo. Na katerega ste vi naročeni, če mi je vprašanje dovoljeno?“

„Hm“, odgovarja gospod Pavček prižigaje si tlinko, „že večkrat sem mislil naročiti se na tega ali tega, pa ne vem, kateri je bolji — in vrh tega —“

„Je vselej kaj vmes prišlo, da ste pozabili“, izpolnimo mi njegove besede.

Gospá, ki je že ves čas nekako nemirno stopala zdaj na to, zdaj na ono nogo, pogleda na uro in pravi:

„Joj, že štiri! Jutri je ples in obleke še niso v redu.“

„Ples?“ poprimemo mi, dasiravno smo dobro razumeli, kam leti gospejna opomba, „ples? v čitalnici? A, ne zamerite moji pozabljivosti, — na strelišči je ples. Obžalujem, da nisem še nikdar imel prilike videti vaših cvetečih hčerá v čitalnici. Gotovo bi bili živi cvetici v vencu gospá in gospodičin —“

„Ne zamerite, gospod“, mi seže gospá v besedo, „v čitalnici mi nimamo znanja in potlej — se ne vé vselej, s kom da se pleše. Se priporočam, gospod!“

S tem gre v drugo sobo, „Hilda“ za njo.

To je dosti jasno! Čeravno smo kot Slovenec le na pol omikan človek, vendar vemo, kaj nam je storiti. Iščemo tedaj svojega klobuka, katerega nam vljudni gospod Pavček že naproti prinese, podamo gospodu Pavčku roko in izgovarjaje se, da smo ga nadlegovali, se pomikamo proti vratim, pri katerih nam gospod Pavček še roko podá rekoč: „Me je prav veselilo! Saj se bova videla v čitalnici“ — ter odidemo, a za nami se vrata precéj trdo zapró.

Zunaj ne znamo odpreti zapaha pri vratih vrh stopnic, mora nam priti hišna na pomoč. Ta nam, ko se spustimo doli, še pokaže, da se je, kar je v Ljubljani, vendar že nekaj slovenščine naučila, kričé za nami: „Rokusmuk, gaspud!“

Tako smo spoznali „slovensko rodovino.“ Kar smo vse to doživeli, ne gremo radi h kaki rodovini, če slišimo, da je „slovenska“. Morda niso vse take, a strah je — strah, — ne upamo se več. Taka je!

Naši dopisi.

V Gorici 18. julija. — „Napredka“ ni pri nas ne konca ne kraja. V 10–20 letih nismo prejšnji čas sli-

šali toliko o umorih in družih hudodelstvih, kakor zdaj v par tednih. Preteklo nedeljo (11) ponoči je nek mladeneč Kn. v Št. Ferjanu (dobro uro od tod, v Brdih) zabodel z nožem nekega M. v tem, ko ga je ta z roko po glavi mahnil. Pet ur je ranjenec še živel, sv. olje dosegel in potlej molčé trobental — surovost kmečke mladine čedalje bolj rastočo in pa nevarnost ponočevanja in pijančevanja. Tako se na kmetih in praxi tolmači „svobodnjaštvo“. — Meseca oktobra t. l., o času deželne učiteljske konferencije, se napravi v Gorici razstava učnih pripomočkov. Poduk zastran nje se ravno razglašá po časnikih; naj tudi „Novice“ prinesó ta razglas in ž njim pripomorejo, da bode razstava obilna. — Naše mestno starešinstvo, ki ima letos prav po gostem seje, sklenilo je med drugim pogodbo z g. Ritter-jem, da prepusti mestu svoj vodotok iz Stračic (iz Soče). Stavijo se že cevi po mestu, da se voda na vse strani razpelje. Tudi v krasni mestni vrt pride ena žila za ondašnji vodomet. Pili pa menda te vode ne bomo. — Nov trg za sadje in zelenino nam naredijo iz gosp. Persa-vega vrta (pri tisti hiši, kjer je c. kr. okrožna sodnija). — V Podgori (četrt ure od tod) sta pogorela 12. julija 2 skednja z žitom. — Tacega jesensko-deževnega vremena meseca julija nismo še nikoli imeli, kakor včeraj in danes. Vsled ugodnega vremena je letos turšica $1\frac{1}{2}$ seženj visoka, da trte in drevje, oziroma rakle zakriva. Če Bog ohrani grozdje, bo vendima obilna. — Kar je „cerkev“ od nekđaj pridigala, storil je našega mestnega starešinstva „liberalizem“. Prepovedani so v mestu poletni plesi pod milim nebom (somenji, sagre), ki so bili pri nas že prava manija postali. Žalibog, da ta zaželeni napredek na kmetih ni še prodril, čeravno mnogoteri nasledki ponočnega plesanja že davno v nebó vpijejo. — 4. avgusta se začné na gimnaziji zrelostne prekušnjé, potem pride viša realka na vrsto; dne 14. avgusta se šolsko leto končá. — Zoper prenarodbo šolskih počitnic je naš deželni zbor v poslednji sesiji ostro protestoval. Če bi ostalo, kakor letos ($\frac{14}{8}$ — $\frac{15}{10}$), ne bi menda nikdo ugovarjal; ali s 1. oktobrom začeti, kakor ima biti v prihodnje, to je za naše kraje, naravnost rečeno, kolosalna neumnost. Otroci morajo prav tisti dan dom zapustiti, ko se vendima odprè, ne gledé na to, da mestna gospôda navadno do vseh Svetih rada na kmetih ostane. In pa razlika med našimi kraji (gledé počitničnega reda) in družimi deželami je zdaj skor še večja, ko prej. Kaj čemo, dežele morajo plesati, kakor na Dunaji godejo!

Program razstave učnih pripomočkov,

ki se ima, kakor naš dopis poroča, napraviti v Gorici in Poreču o jesenskih počitnicah, določuje to stvar tako le: Razstava bo obsegala a) reči za oskrbovalnice malih otrok in otroških vrtov, b) učne pomočke (učila) in šolska dela ljudskih učilnic, c) obrtnijskih in družih strokovnih šol, d) zavodov za gluhoneme. — Jemale se bodo v razstavo: A) risarije stavbenih in situacijskih načrtov ali pa modelov; B) učni pomočki, ki se na teh učiliščih upotrebujejo; C) izdelki učenski.

ad A. Kar se tiče omenjenih načrtov, naj se pošljejo samo taki, ki druge presegajo. V to vrsto spadajo tudi: mize, skrilne pisnice, klopi, pisalniki itd. dotičnega učilišča, ktere reči, če so v katerem oziru zanimive, najse pošljejo v naravni velikosti ali pa njihovi modeli ali na kartonih narisane. Tako naj se tudi ozir jemlje na: priprave za prezračevanje (ventilacijo), za kurjavo v šolah, na načine razsvetljevanja soban, na stranišča, posode za vodo učencem namenjeno, na kópeljne naprave za otroke v varovalnicah in šolah, na

črnilnike, svinčnike in pisniške ročnike, in na naprave za pisanje ali risanje.

ad B. Učila so knjige ali drugi učni pripomočki, ki so vpeljane v učiliščih, ali katere se imajo nasvetovati, da bi se vpeljale, pošljejo dotični založniki ali pisatelji sami na razstavo. Tako pošljejo lahko tudi društva, katera izdajajo knjige v razširjanje ljudske omike, zadevna svoja dela ali zaznamke (kataloge) že izdanih knjig. — Kar se tiče te vrste učil, štejejo se k njej posebnost taka: 1) katerim je namen, učencem uk zlajšati, na pr. priprave za prvotni poduk o čitanji, računske priprave, priprave za polajšavo pri nauku o muziki itd., ali 2) taka, katera imajo služiti v to, da se učenci po ogledovanji stvari same ali po kalupih in podobah napeljujejo, da si dotično reč mislijo prav tako kakor je; 3) priprave za polajšavo vzajemnega poduka. — V to troje vrst spadajo: a) veronauk: verske podobe; b) branje: tabele, metode in abcede, predalčki za črke; c) pisanje: metode in kalupi; d) računstvo: računske priprave, sistem utěž in mēr; e) zemljepisje in zgodovina: ilustracije k zemljepisnemu in zgodovinskemu uku, nazidne tabele, relifni zemljevidi, atlanti, zemeljske krogle, telurji in lunarji; f) risanje in zidarstvo: predloge vsake vrste za risanje, modeli stavbeni; g) prirodoznanstvo: zbirke prirodoznanskega orodja, podobe itd. za prirodoznanski poduk; h) telovadstvo: orodje za-nje in za nauk o plavanji, skrb za zdravje; i) pripomočki za začetni poduk v kmetijstvu; k) o obrtnijstvu; l) poslednjič gredó v to vrsto učila specialnih zavodov, na pr. zavodov za gluhome, slepe itd.

ad C. Na vsakem izdelku učenca (učenke) naj je razkazano imé in starost njegova, koliko časa v šolo hodi, in pa potrditev šolskega ali zavodnega voditelja, da so namreč prej omenjene reči resnične. Dalje naj bode zaznamljena šola (ali zavod), od katere je delo prišlo — s pridevkom, je li šola državna, občinska ali privatna; ali jo vzdržuje kaka verska ali svetna družba; ali je eno- ali večrazredna in koliko razredov da ima.

Med deli gré pričakovati tudi ženskih del, ki se v šoli učé; del iz gluhome in vseh družih v vrsto šol za posebne predmete spadajočih učilnic.

Učilišča ali založniki, kateri se nočejo udeležiti učilne razstave v Gorici ali Poreču, naj se pri predsedništvu c. kr. deželnega šolskega svetovalstva Goriškega in Isterskega v Trstu do 20. avgusta t. l. oglašé in napovedó, kakošne reči mislijo poslati v razstavo, bodi-si v Gorico ali v Poreč, ali pa tudi na oba kraja. Razstavne reči v Poreč namenjene naj se pošljejo (poštne proste) ondašnjemu c. kr. okrajnemu glavarstvu pod napisom: „Učilno-razstavne reči za c. k. deželno šolsko svetovalstvo Istersko“. Izročé naj se c. kr. namestništvenemu svetovalcu in okr. glavarstva voditelju v Poreču (Parenzo). Reči namenjene učilni razstavi v Gorici naj se oddajo pod napisom: „Učilno-razstavne reči za c. k. deželno šolsko svetovalstvo Goriško Gradiščansko“. Izročé naj se c. kr. okrajnemu šolskemu nadzorniku in glavnemu učitelju Francu Vodopivcu na c. kr. učiteljskem izobraževališči v Gorici (portofrei).

Razstavljene reči se bodo razstavcem nazaj pošiljale na stroške posebnega v to namenjenega zaloga.

Reči za razstavo odločene morajo najdalje do 15. septembra že biti odposlane, če ne, ne pridejo na razstavo.

Vsek razstavec naj razločno naznani, ali hoče, da se mu poslano nazaj pošlje, ali pa c. k. deželnemu šolskemu svetovalstvu prepustí, da ono poslano v javne namene porabi.

Iz Trsta 18. julija. — Nova brzojavna postaja v Lovrani na Istrijskem se je danes odprla.

Iz Loža na Notranjskem 16. julija. A. L. — 12. dné t. m. popoldne ob 7. uri se je nad nami razljutila nevihta in vsula se strašna, kot orehi in debeli lešniki debela in suha toča, brez dežja, ki je v 5 minutah nam ves poljski sadež, zlasti žita, zelje, salato, popolnoma pokončala, travnike toliko poškodovala, da se bode komaj polovica sená pokosila; od dreves je celó vejice odbijala. Ko je toča čez 5 minut nehala, je je bilo po 2 palca na debelo po zemlji čisto suhe kakor led; belo pa je bilo, ko da bi bil sneg padel. Škoda po površnem prevdarku znaša 15 do 20.000 gold. Posestniki, ki so celo leto pridno delali in pričakovali bogate žetve, vidijo zdaj z obupnostjo ves svoj trud vničen, znoj svojega života zastonj prelit; tare jih skrb nadlóg in pomanjkanja o hudi in dolgi hribovski zimi. — 15. t. m. je bila volitev novega zastopa občine Vojske nad Idrijo. Vršila se je volitev pod predsedstvom prejšnjega župana g. Martina Lapajnet in v nazočnosti c. k. okrajnega glavarja gosp. Ogrinc-a v Idriji v najlepšem redu brez navadnega kričanja in agitiranja. Izvolili so za župana mladega poštenjaka, domačina, ki je po šolah izobražen, v trgovstvu, domačem gospodarstvu izurjen, in sploh za to mesto najsposobniši mož, ki pri nas prebiva. Občina se nadeja, da bode zastarele napake kmalu energično odpravil, zlasti slabo soseskino pot do Idrije popraviti si prizadeval, novejšim potrebam po moči vstrezal, za izdelovanje nove šole potrebnih tvarin pripravljati začel in sploh občinsko delovanje kot mladi župan pomladil. — Naj omenim še, da se letos nahajajo razni slučajji božjastne bolezni tukaj.

Iz Ljubljane. — Vradna „Wien. Ztg.“ od 17. dne t. m. je naznanila, da je presvitli cesar 30. maja t. l. stolnega prošta gosp. dr. Pogačarja imenoval za knezoškofa Ljubljanskega. — Novi gosp. knezoškof se je v ponedeljek v Ljubljano vrnil iz Dunaja, kamor je bil od papeževega nuncija poklican. Med tem pa je „Presse“ od svojega Ljubljanskega korespondenta, ki svoja poročila zajema tam, kjer jih navadno zajema tako imenovana „reptilienpresse“ in včerajšnja „Laibacherica“ je kar na vrat na nos odlomek tega „krasnega“ članka ponatisnila, o katerem za danes nimamo prostora drugega reči nego to, da — če nima ta članek biti prepis vladni, kako naj se vède „mit gebundener Marschroute“ novi škof Kranjski — si pač gosp. dr. Pogačar mora želeti: „Gott bewahre mich vor meinen Freunden; vor meinen Feinden werde ich mich selbst schützen“!

— Ponedeljek, t. j. 19. dan t. m. je bil zgodovinski dan o napravi dobrodelni, imenitni za celo našo domovino. Položil se je namreč ta dan popoldne ob 6. uri temeljni kamen za hišo bolehavcev (Siechenhaus) na koncu Kravje doline v prijetnem in zdravem kraju, obrnjenem proti našim gorenskimi goram. Brez hrupa in vriša so ljudomili gospodje, katerim je znan žalostni stan takih ljudi, ki jih zavoljo neozdravljivih bolezni ne morejo več v bolnišnicah imeti, ki pa tudi nimajo domovja za živež in postrežbo in so zategadel le velika nadloga občinam, začeli nabirati milodare za napravo take hiše, in posrečilo se jim je dozdej nabrati toliko doneskov, da se je moglo začeti zidanje imenovane dobrodelne naprave, katera bode izročena oskrbovanju usmiljenih sester, ki so si, reči smemo, po vsem svetu pridobile hvalno imé, da so najbolje in najskrbnije strežnice revnim bolnikom ali sicer onemoglim ljudém. Kakor je bil začetek te človekoljubne ideje tih in brez hrupa, isto tako se je brez vsega vriša 19. dan t. m. položil temeljni kamen tej hiši, katere zidanje je izročeno našemu zidarskemu mojstru gosp. Zupančič-u, po domače Gradišku. On je danes položil temeljni kamen vpričo preč. gosp. Jož. Zupan-a, stolnega župnika in dekana in zastopnika škofovega, gosp. Fr. Kramarja

kot zastopnika onega odbora, ki se je prvi lotil te naprave, gospé Leopoldine Hoppe, prednice usmiljenih sester, gosp. Fr. Potočnika, naprošenega nadzornika te stavbe, gosp. dr. Jan. Bleiweisa kot referenta v zdravstvenih zadevah v deželnem odboru, in gosp. Mat. Hočevarja, župnika Št. Peterske fare, v kateri bo ta dobrodelna naprava stala. Poslopje z dvema nadstropjema bo zunaj imelo ličen obraz in razen nekaterih večih soban, razen kapelice, mrlišnice itd. 22 večih ali manjših sob, v katerih bo imelo kakih 80 bolehnih ljudi prostora; te hiše se pa drži tudi kake 3 orale velik prostor za vrt in druge potrebsčine. Do zime bo vse poslopje pod streho; prihodnje poletje bo vse tako dodelano, da se bode mogla ta hiša izročiti blagemu namenu. Bog daj srečo tej deželi naši tako potrebni napravi in jej dodeli še mnogo radodarnih prijateljev in prijatic za vspešno vzdržanje njeno!

— (Deželna komisija za konjerejo) je 19. dne t. m. pri ogledovanju žebcev plemenjakov sklenila c. k. ministerstvu za kmetijstvo nasvetovati, naj se odstranita žebca „Sacromoso“ in pa „Slovenec“, ki nista za pleme več ugodna. Ob enem se pa ministerstvu naznani želja, da bi se tudi malovredni žebec „Buccaneer“ odstranil, akoravno se mu plodnost ne more še odreči.

— Pripoveduje se nam, da, kakor strela iz jasnega neba je došel tako imenovani „blauer Bogen“ okrajnemu glavarju v Litiji gosp. Pajku in pa okrajnemu glavarju Ljubljanskemu pl. Schiwitzhofenu, katera nehoté morata v pokoj, čeravno bi bila rada doslužila svojih 40 let. Ker pa — se ve da! — je Avstrija naša tako „bogata“, da jej ni treba gledati na prihranitev več tisoč forintov, in ker v očigled prihodnjih volitev za deželni zbor Kranjski je treba „energičnih“ okrajnih poglavarjev a la Vestenek, zato sta se ona dva morala umakniti. Imenovanje njunih namestnikov bo, kakor pri glasovitih volitvah za kupčijsko zbornico, še le prav ilustriralo, kaj namerava naš sedanji c. k. deželni predsednik, da po „Pressinih“ besedah „der Friede wiederkehre und Ruhe werde im arg zerrütteten Kronlande Krain“!!

— Dr. V. Klun je 15. dne t. m. umrl v Karlovih varih na Českem, kjer je za zdravja voljo bival. Iz ustavoverskih časnikov, ki so prinesli odlomke njegovega življenjepisa, razvidimo, da je zadnji čas zopet na Dunaji bival, kamor se je iz Švice preselil, ki je bila domovina sopruga njegove in kjer je on imel majhno posestvo, kateremu je imé dal Vinkomir. Imé to bode marsikom zastavica, nam pa ni, ki smo ranjcega skozi in skozi poznali. Dr. Klun je bil vsake sorte v svojem življenji; kedar se je kazal „iskrenega Slovenca“, podpisal se ni „Vincenci Fereri Klun“, ampak „Vinko Klun“, in odtodi je imenoval posestvo svoje Vinkomir, spomnivši se zopet, da le slovenski obraz mu je pomagal leta 1867 v deželni zbor, iz tega v državni zbor Dunajski, k službi „hofratha“, k zdatni penziji in nekolikošnemu premoženji, s katerim si je v Švici „Vinkomir“ kupil. Requiescat in pace! Vsaj dr. Klun ni bil prvi in ne zadnji, ki je Slovence za nos vodil.

— Advokat dr. Rudolf je umrl 19. dne t. m.

— (Izlet „Sokola“) na Dobrovo in v Švico, ki zarad dežja ni mogel biti preteklo nedeljo, bode prihodnjo nedeljo 25. t. m. popoldne ob 2. uri. Program ostane, kakor je bil odločen. Odbor „Sokola“

— (Beseda) v čitalnici na korist kapelnika g. A. Stöckl-na bode drugo nedeljo 1. avgusta t. l. Program priobčimo prihodnjič.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. — Obravnave colne in kupčijske zveze med Avstrijskimi in Ogerskimi deželami so začasno prestale; obojni ministri si nabirajo novega gradiva za svoje stališče. Magjari hočejo od naših vžitinskih davkov imeti 3 milijone gold., drugače nam žugajo Ogersko mejo zapreti in colnino pobirati. Čez 8 dni gredó Magjarski ministri zopet na Dunaj, da nadaljujejo gori imenovane obravnave. Ali jih bodo pa tudi dognali ali ne brez ministerske krize, se še ne vé.

— Ministri Auersperg, De Pretis in Unger gredó na odpust. Lasser, ki se je ravno vrnil, bo prevzel ta čas predsedništvo in finančno ministerstvo.

Česko. — Iz Prage se poroča, da Prusi po Českem neprenehoma nakupujejo konje; ni ga dneva, da ne bi gnali po 40 do 100 konj, ki so za pota po gorah pripravljeni, čez mejo. Do zdaj jih je boje že čez 8000 odšlo na Prusko.

Ogersko. — Volitve so za narode nemagjarske jako slabo se izvršile. Slovaki nimajo nobenega narodnega poslanca; Srbi so hudo propadli zoper Nemce in Magjare; od 8 sedežev ohranili so samo 2. Celó slavni Miletić je propadel.

V Bosni in Ercegovini je punt; v Ercegovini so kristijani od Turkov stiskani Avstrijsko zastavo povzdignili. To ni čuda v deželah, kjer kakor pred 300 leti tako tudi danes ne velja pravica človeštva, ampak le sila Turka. Pod Turško vlado zdihajoči Slovani želijo po takem pridružiti se Slovanom Avstrijskim, ki takraj kakor unkraj Litave tudi hrepenijo po ravnopravnosti, katere jim na eni strani ne privoši Nemec, na drugi ne Magjar. V zatiranji ubogih krščanskih kmetov se posebno odlikuje divji in kruti Derviš-paša, zato so prijeli ubogi kristijani za orožje, le da bi si življenje ohranili, ker nimajo ničesar več, kar bi požrešnemu turčinu dali. Ta upor ne velja tedaj toliko sultanu, ko divjemu Derviš-paši. Ta pa plamen le neti, ker je poslal oddelek vojakov po bližnjih selih s poveljem, ubiti vsacega, ki bi se predrznil zunaj doma kričati. Ta vojaška druhal, malo disciplinirana, pa še bolj divjá, kakor jej je ukazano. Morí celó ženske in utaplja deco v vodi. Spoštovanemu in zeló zasluženemu Tripku Puhvalu so odsekali Turki roke. Vsega tega pa evropska diplomacija ne vidi! — Davki, katere morajo ubogi kmetje (raja) plačevati, so res grozni. Ne le, da plačujejo osmino ali celó petino od vseh pridelkov, morajo zdaj, ko nič več nimajo in ne pridelajo, plačevati še davek od glave (po 20 kr.); tisti, ki nimajo nič drugega nego sekiro, matiko in deset prstov, morajo vendar od svoje „obrtinje“ plačevati po 1 gld. 70 kr. do 7 gld. 70 kr. Vrh tega se pobira od vsake možke glave od 12. do 20. leta po 1 gold. 20 kr. To je po ukazu, al kdo se drži ukaza! Uradniki deró in deró, dokler morejo, ker jim nihče na prste ne gleda, tako da pobirajo stoteri davek. — Begunov, ki prihajajo na Dalmatinsko, je čedalje več. Dalmatinci jih po moči podpirajo in so ustanovili zato posebne dobrodejne odseke. Zadnji čas je, da se vlade evropske potegnejo za te reveže.

10. zapisnik doneskov za dr. Costov spominek, za katerega so darovali

gospodje: L. G., župnik 2 gold., L. G., kaplan 1 gld., Anton Žgur, kaplan na Raki 2 gold., Janez Rozman 2 gold., Josip Škarbina 1 gold., Rudolf Milic, tiskar v Ljubljani 1 gld., Fr. Povše, profesor v Gorici 3 gld., Fr. Kuralt, profesor v Gorici 3 gld., Janez Nep. Stres, vikar, 1 gold. And. Brus, blagajnik.